

**Zakład Promocji Zdrowia
Katedry Rozwoju Pielęgniarstwa
Wydział Nauk o Zdrowiu
Uniwersytet Medyczny w Lublinie
20-081 Lublin, ul. Staszica 4/6
Tel. (81) 448-67-20, e-mail: zakladpromocjizdrowia@umlub.pl**

Lublin, dnia 05 sierpień 2025 roku

Dr hab. nauk o zdrowiu, dr n. med. Anna Bednarek, prof. UML
anna.bednarek@umlub.edu.pl

**Ocena dorobku naukowego w postępowaniu habilitacyjnym
doktora nauk medycznych Michała Krzysztofa Oweckiego**

**1/ Podstawa formalna oraz informacja o obowiązujących przepisach prawa na
dzień wszczęcia ocenianego postępowania**

Niniejsza recenzja została wykonana na podstawie Uchwały nr 57/2025 Rady Dyscypliny Nauki o Zdrowiu Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 22 maja 2025 roku w sprawie powołania Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego Panu dr. n. med. Michałowi Krzysztofowi Oweckiemu [na podstawie art. 221 ust. 5 Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2018 poz. 1668 ze zm.), § 59 ust. 1 pkt. 1 Uchwały nr 37 Senatu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 16 kwietnia 2019 r. *Statut Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu* (Biuletyn Prawny UMK z 2019 r., poz. 120 z późn. zm.) oraz § 8 Uchwały Nr 37 Senatu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 26 września 2023 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika (Biuletyn Prawny UMK z 2003 roku, poz. 328)].

We wniosku o przeprowadzenie przewodu habilitacyjnego z dnia 14 marca 2025 roku, dr n. med. Michał Krzysztof Owecki (dalej Habilitant) wskazał w/w Radę Dyscypliny Nauki o Zdrowiu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Wydział Nauk o Zdrowiu jako jednostkę organizacyjną do przeprowadzenia tego postępowania. Przewód prowadzony jest w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki o zdrowiu. Jako swoje osiągnięcie

naukowe, stanowiące podstawę ubiegania się o stopień, Habilitant wskazał monografię pt. „Twórczo i odtwórczo. Recepcja wiedzy o padaczkę na łamach polskich czasopism ogólnolekarskich w latach 1818–1910” (Poznań 2024).

Recenzja została sporządzona na podstawie przesłanej dokumentacji obejmującej: uchwałę o powołaniu Komisji Habilitacyjnej (Uchwała nr 57/2025); wniosek przewodni Habilitanta; egzemplarz ocenianej monografii, wydanej przez Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, w 2024; dane wnioskodawcy; kopię dyplomu doktora nauk medycznych w zakresie medycyna; autoreferat Habilitanta; wykaz osiągnięć naukowych oraz oświadczenia współautorów publikacji wieloautorских. Wszystkie materiały zostały uzupełnione potwierdzającymi danymi w załącznikach.

Z przesłanej dokumentacji wynika, że spełnione są wszystkie wymagania formalne niezbędne do wszczęcia postępowania habilitacyjnego, wynikające z Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669). Poniższa recenzja opiera się na kryteriach określonych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165) i obejmuje trzy najważniejsze elementy składające się na dorobek, to jest osiągnięcie naukowe będące przedmiotem postępowania habilitacyjnego, pozostałe osiągnięcia naukowe, dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski.

Równocześnie oświadczam o braku jakichkolwiek zależności, które mogłyby wpłynąć na obiektywność mojej oceny.

2/ Sylwetka Habilitanta

Habilitant urodził się w dniu 2 czerwca 1975 roku w Sulęcinie. W roku 2000 ukończył z wyróżnieniem Akademię Medyczną im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu i uzyskał Dyplom Lekarza. Tym samym otrzymał prawo wykonywania zawodu lekarza na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej o numerze 2652368 wydane przez Wielkopolską Izbę Lekarską w Poznaniu w dniu 31 października 2001 roku. Następnie od 2001 roku do 2016 roku pracował jako lekarz Oddziału Neurologii w Szpitalu Klinicznym im. Heliodora Święcickiego w Poznaniu, początkowo jako rezydent, a następnie na etacie szpitalnym.

W latach 2001-2006 był studentem studiów doktoranckich w Katedrze Neurologii, Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu.

W roku 2006 na podstawie dysertacji doktorskiej pt.: *„Polimorfizm eksonu 4 genu NFKBIL 1 w populacji pacjentów chorych na stwardnienie rozsiane”* otrzymał stopień naukowy doktora nauk medycznych w zakresie medycyna, nadany uchwałą Rady Wydziału Lekarskiego I Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu z dnia 15 marca 2006 roku. Rok później, po ukończeniu specjalizacji pod kierunkiem Prof. Dr hab. Wojciecha Kozubskiego i złożeniu państwowego egzaminu specjalizacyjnego w dniu 25 kwietnia 2007 roku przed Państwową Komisją Egzaminacyjną w trybie określonym rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 października 2005 roku w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz.1779) uzyskał tytuł specjalisty w dziedzinie neurologia. Od 2016 roku do chwili obecnej, pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze i Zakładzie Historii i Filozofii Nauk Medycznych, Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu.

3/ Przedstawienie informacji o ocenianych osiągnięciach naukowych

Podstawowym, ocenianym osiągnięciem naukowym jest recenzowana monografia autorska Habilitanta, zatytułowana „Twórczo i odtwórczo. Recepcja wiedzy o padaczce na łamach polskich czasopism ogólnolekarskich w latach 1818–1910”, wydana przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, Monografia Naukowa, Poznań 2024, ss. 355. Na pozostały dorobek publikacyjny składa się 57 prac naukowych o łącznej punktacji IF 50,531 pkt. i 1319 pkt. KBN/MEiN, w tym 23 publikacje jako pierwszy Autor z punktacją 25,935 IF oraz 613 pkt. KBN/MEiN i 34 publikacje współautorskie. Jak podaje Habilitant, po uzyskaniu stopnia doktora, w latach 2006-2025, opublikował 27 artykułów, a przed 2006 r., w latach 2001-2005, był pierwszym Autorem 8 prac naukowych, w tym w czasopismach naukowych posiadających współczynnik wpływu Impact Factor (IF), znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) oraz prac w czasopismach naukowych z listy „B” Ministerstwa Edukacji i Nauki. Poza publikacją pracy doktorskiej (2005), Habilitant był autorem monografii (Owecki Michał, Choroby układu nerwowego u kobiet w ciąży, red.: Grzegorz Bręborowicz, Wojciech Kozubski, s. 76) prezentującej charakterystykę kliniczną najczęstszych i najpoważniejszych chorób układu nerwowego, z zaznaczeniem odrębności klinicznych związanych z ciążą, wydanej przez Via Medica, Gdańsk 2011.

Praca ta stanowi pierwszą i dotychczas jedyną polską monografię, podejmującą tytułową problematykę. Poza tym jest Autorem monografii zagranicznej i 15 rozdziałów w monografiach polskich. W pracach współautorskich jego udział stanowi większość, a do ocenianych prac dołączono oświadczenia współautorów o ich udziale.

4/ Ocena wskazanego osiągnięcia naukowego

Monografia „Twórczo i odtwórczo. Recepcja wiedzy o padaczce na łamach polskich czasopism ogólnolekarskich w latach 1818–1910”, stanowi w mojej ocenie pierwsze tak obszerne ujęcie fundamentalnych treści istotnych dla historii rozwoju epileptologii, neurologii, mózgu oraz nauk o zdrowiu na ziemiach polskich, traktujące o poglądach lekarzy XIX i początku XX wieku, zarówno wybitnych reprezentantów nauki, jak i lekarzy praktykujących w małych ośrodkach medycznych, jakie prezentowali oni wobec problematyki patogenezy, diagnostyki oraz terapii padaczki, dotychczas nieopublikowane w piśmiennictwie polskim.

Dodatkowym walorem monografii jest zebranie niezwykle obszernej kwerendy danych i ich syntetyczna analiza ukazująca metody oraz dynamikę transferu zachodniej wiedzy o padaczce, prezentowanej przez polskich lekarzy w okresie wyodrębniania się neurologii jako dziedziny nauki medycznej. Jednocześnie konfrontująca poglądy polskiego środowiska medycznego o patomechanizmach padaczki oraz formach diagnozowania i leczenia tej choroby ze stanem najnowszej wiedzy reprezentowanej w analizowanym okresie przez wiodące ośrodki epileptologii na świecie.

Praca składa się ze wstępu, pięciu zasadniczych rozdziałów, zakończenia oraz bibliografii. Zawiera wykaz ważniejszych skrótów, a także spis tabel i ilustracji.

W rozdziale wstępnym monografii Habilitant przedstawił cel, problemy badawcze rozprawy i zakres opracowania, omówił metodykę prowadzonych badań, a także stan badań nad historią epileptologii w Polsce. Struktura rozprawy jest prawidłowa i wynika z przyjętej przez Autora całościowej koncepcji pracy. Za cel naukowy opracowania Habilitant wybrał ukazanie problematyki polskiej dziedziny medycyny zajmującej się padaczką, poprzez zaprezentowanie udziału polskich lekarzy XIX wieku w rozwoju epileptologii światowej, krytyczną analizę znaczenia ich dorobku naukowego w kontekście globalnym, a także konfrontację ich wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych z prezentowanymi przez lekarzy i badaczy w najważniejszych ośrodkach zachodnich zajmujących się tematyką padaczki w analizowanym okresie (str. 16). Sformułował główny problem badawczy monografii, zawarty w pytaniu o charakter

wiedzy polskich medyków o padaczce prezentowanej na łamach polskiej prasy ogólnolekarskiej w XIX i na początku XX wieku, czy była ona wtórna, czy też stanowiła owoc ich aktywnej, twórczej pracy naukowej i klinicznej, a także o gatunki tekstów naukowych wykorzystywane dla propagowania nowych informacji o epilepsji (str. 14).

Habilitant posłużył się metodą indukcyjną, na podstawie analizy porównawczej, przyjmując restrykcyjne zasady kwerendy i dokonał oceny różnych materiałów źródłowych poruszających zagadnienia padaczki, opublikowanych w czasopismach oraz monografiach drukowanych i niedrukowanych w języku polskim, łacińskim i innych językach nowożytnych (str. 17). Cel naukowy monografii, problemy badawcze, metodykę i uzasadnienie badań uważam za poprawnie określone i zastosowane.

Kolejny, pierwszy z pięciu rozdziałów merytorycznych rozprawy Habilitant poświęcił charakterystyce koncepcji historii patogenezy padaczki od czasów cywilizacji mezopotamskiej, aż do okresu objętego badaniem, tj. do pierwszej połowy XIX wieku. W ten sposób Habilitant zobrazował ewolucję rozumienia padaczki oraz interpretowania jej objawów, wychodząc od założeń supranaturalistycznego podłoża epilepsji, poprzez teorię humoralną, koncepcje jatrofizyczne, aż do odkrycia zjawiska pobudliwości nerwów oraz początków elektrofizjologii. Zilustrował również stan wiedzy o aspektach klinicznych epilepsji, jaki panował w momencie otwierającym okres poddany analizie (str. 25-52). W mojej ocenie opis stanu wiedzy o epilepsji z pierwszych dekad XIX wieku, w tym rozdziale, który stał się punktem wyjścia do dalszych rozważań na temat padaczki, uważam za szczególnie cenny, a także fakt, że Habilitant w tej części rozprawy, jako pierwszy spośród polskich autorów zakwestionował, podgląd, zgodnie z którym średniowieczni medycy epilepsję porównywali z opętaniem.

Rozdział drugi stanowi doskonale przedstawioną analizę rozwoju koncepcji patogenetycznych padaczki, jaki miał miejsce w okresie poddanym analizie, to jest w XIX wieku oraz na przełomie XIX i XX wieku. Habilitant badaniem objął poglądy polskich lekarzy, konfrontując je z najnowszą na ten czas wiedzą, powstającą w wiodących ośrodkach rodzącej się neurologii i epileptologii, przede wszystkim francuskich, niemieckich i angielskich. Dokonał także analizy recepcji wiedzy zachodniej o padaczce przez polskich lekarzy, jak również zakresu i tempa jej transmisji na ziemię polskie. Tym samym omówił dziewiętnastowieczne próby wyjaśnienia przyczyn epilepsji idiopatycznej oraz podłoża padaczki sympatycznej i objawowej. Omówił koncepcje naczyniopochodnego, zakaźnego, zapalnego, metabolicznego, dziedzicznego

i wrodzonego podłoża padaczki, a także patofizjologii napadu. W treści tego rozdziału Habilitant wykazał także, że polscy medycy głosili poglądy tożsame z aktualnie wtedy panującymi na Zachodzie (str. 59-142).

Podobnie rozdział trzeci to bardzo dobrze i szczegółowo opracowana analiza zasobów oraz rozwoju wiedzy klinicznej, jaką o padaczkę prezentowali polscy lekarze. Początek tego rozdziału Habilitant przeznaczył na przedstawienie treści o rozpowszechnieniu epilepsji, w oparciu o szacunki formułowane w badanym okresie. Następnie omówił postępującą w XIX wieku ewolucję postrzegania przez polskich lekarzy aspektów klinicznych padaczki, tj. objawów oraz czynników prognostycznie istotnych dla tej choroby. Ponadto przedstawił kwestię nozologii i klasyfikacji epilepsji, jej poszczególnych postaci oraz ekwiwalentów. Szeroko zilustrował zagadnienie diagnostyki i różnicowania padaczki, w tym z zachowaniem symulacyjnym. Poruszył także aspekty pokrewne, jak trudności sądowo-lekarskie związane z rozpoznaniem epilepsji oraz zależności pomiędzy padaczką i innymi chorobami (str. 147-195).

Równie interesującą i wartościową częścią monografii są kolejne rozdziały, tj. czwarty i piąty dedykowane charakterystyce leczenia epilepsji. W rozdziale czwartym Autor omówił progres, jaki miał miejsce w XIX wieku w farmakoterapii padaczki. Zilustrował liczne propozycje i schematy terapeutyczne, z wykorzystaniem substancji uznawanych za leki przeciwpadaczkowe w omawianym okresie. Niezwykle wnikliwie przedstawił recepcję przez polskich lekarzy przełomowego odkrycia jakim było zastosowanie pierwszego skutecznego leku przeciwpadaczkowego, tj. soli bromu. Ponadto zrelacjonował farmakologiczne próby, czynione przez polskich lekarzy w celu uzyskania nowych środków przeciwdrgawkowych oraz sprawdzenia skuteczności preparatów już istniejących (str.199-238). Natomiast w rozdziale piątym przedstawił postępy w niefarmakologicznym leczeniu epilepsji, przede wszystkim za pomocą procedur chirurgicznych i neurochirurgicznych. Wskazał na zakres działań, jakie w tym zakresie podejmowali polscy pionierzy neurochirurgii. Omówił także metody alternatywne wobec farmakoterapii i chirurgii, jak wodolecznictwo, elektroterapię oraz leczenie za pomocą diety lub hipnozy (str. 243-283).

Pracę podsumowano w zakończeniu prezentując zebrane wnioski (str. 285). Obszerny przegląd literatury przedmiotu zawiera źródła archiwalne, źródła drukowane, opracowania z czasopism, książek i monografii oraz źródła netograficzne (str.313-345).

W monografii Habilitant zrealizował postawione w badaniu cele i tym samym doskonale poradził sobie ze skonfrontowaniem wiedzy polskich lekarzy z koncepcjami obowiązującymi w wiodących ośrodkach rodzącej się epileptologii w analizowanym okresie. Dokonał także porównawczej oceny wybieranych przez nich rozwiązań praktycznych z tymi zalecanymi lub realizowanymi na Zachodzie. Dowiódł także wartości i nowatorstwa eksperymentów przeprowadzonych przez polskich badaczy (w tym pionierskich doświadczeń neurofizjologicznych Adolfa Becka, badań lokalizacyjnych Jana Prusa, czy eksperymentów chirurgicznych Romana Barącza). Jednocześnie wyeksponowanie przeze Autora osiągnięć dwóch ostatnich badaczy, tj. Prusa i Barącza stanowi jedyne dotychczas w polskiej literaturze przedmiotu omówienie wkładu tych eksperymentatorów w rozwój polskiej i światowej epileptologii.

Jednocześnie Habilitant udowodnił, że najnowsze kliniczne i terapeutyczne informacje o padaczce docierały do polskich lekarzy na bieżąco, bez istotnych opóźnień. Polska prasa fachowa redagowana przez rodzimych lekarzy i wydawana przez polskie środowiska medyczne w dominującej mierze dostarczała informacji poświęconych metodom terapii padaczki. Artykuły przedstawiające treści zaczerpnięte z prasy zagranicznej zawierały najistotniejsze i najważniejsze wiadomości praktyczne. Prace polskich autorów, choć mniej liczne, częściej dotyczyły zagadnień klinicznych i kazuistyki. Tym samym polska prasa medyczna w poddanym analizie okresie odegrała kluczową rolę w propagowaniu wśród lekarzy XIX wieku aktualnej wiedzy klinicznej z zakresu epileptologii.

Ponadto Habilitant jako pierwszy przedstawił analizę tematyki artykułów poświęconych padaczce, jakie publikowano w polskich periodykach ocenianego okresu. Oszacował częstość, a także dynamikę ukazywania się w tych czasopismach artykułów omawiających poszczególne problemy epileptologii. Podobnie, jako pierwszy dowiódł, że udział polskich badaczy w rozwoju epileptologii pozostawał merytorycznie ważny, a prowadzone przez nich eksperymenty badawcze reprezentowały wysoki, światowy poziom.

W mojej ocenie wszystkie rozdziały monografii są mocno osadzone w teorii i literaturze przedmiotu, co bardzo dobrze świadczy o wiedzy i warsztacie naukowym Habilitanta. Jednocześnie należy podkreślić, że wszystkie teksty łacińskie, angielskie i niemieckie Habilitant tłumaczył samodzielnie, co stanowi dodatkowy walor monografii oraz jest ważne dla wartości pracy i jej pozytywnej oceny. Konstrukcja całości pracy jest

spójna, a dobór wątków prawidłowy. Habilitant bardzo dobrze selekcjonuje informacje, umiejętnie łączy wielowątkowe zagadnienia, a także odpowiednio wyciąga wnioski z prezentowanych treści, w efekcie czego tekst jest czytelny dla odbiorcy. Należy podkreślić, że rozprawa habilitacyjna stanowi kontynuację większości jego wcześniejszych prac traktujących o zagadnieniach klinicznych, które stały się fundamentem dla zrozumienia faktów historyczno-medycznych, ich analizy i właściwej interpretacji.

Podsumowując, Habilitant mając bardzo bogaty i zróżnicowany materiał w postaci zgromadzonej kwerendy literatury bardzo dobrze wykorzystał jego potencjału oraz jako pierwszy omówił otrzymane wyniki w polskiej literaturze przedmiotu. Dokonując ostatecznej oceny recenzowanej monografii trzeba stwierdzić, że praca ta wypełnia kryterium nowatorskości i stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o zdrowiu. Tym samym nie mam wątpliwości, że jest to wystarczające uzasadnienie merytoryczne do uznania monografii za spełniającą kryteria osiągnięcia naukowego mogącego stanowić podstawę do nadania dr. n. med. Michałowi Krzysztofowi Oweckiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki o zdrowiu.

Ocena pozostałej części dorobku naukowego jest również imponująca i pozytywna. W mojej opinii publikacja 57 prac wskazuje na stałą aktywność badawczą i publikacyjną (przed doktoratem i po doktoracie), a 15 prac wydano w renomowanych czasopismach naukowych z zakresu nauk medycznych i nauk o zdrowiu (*Folia Morphologica; Journal of Neurology; BMC Endocrine Disorders; Current Genomics; Hormone and Metabolic Research; The American Journal of Medical Genetics - Part A; Journal of Physiology and Pharmacology; International Orthopaedics*).

Warto zauważyć, że dorobek publikacyjny Habilitanta w obszarze klinicznym neurologii stanowił podwaliny dla prac historyczno-medycznych w obrębie nauk o zdrowiu. Dla właściwej interpretacji osiągnięć medycznych oraz dla określenia ich historycznej wartości bezcenne okazało się wykształcenie lekarskie Habilitanta. Na podkreślenie zasługuje cykl tematycznie powiązanych publikacji poświęcony sylwetkom wybranych luminarzy nauki o układzie nerwowym, szczególnie istotnych z perspektywy badań Habilitanta nad historią epilepsji, neurofizjologii oraz biologii mózgu. W przygotowaniu tych prac Autor sięgnął do unikalnych materiałów źródłowych. Cykl ten objął łącznie 1 doniesienie zjazdowe zagraniczne oraz 8 artykułów opublikowanych

w międzynarodowym piśmiennictwie (Habilitant jestem pierwszym i korespondencyjnym autorem 6 prac, drugim autorem pozostałych 3 prac, a łączna punktacja IF wynosi 35,057 pkt.).

Ważny nurt badań Habilitanta dotyczy zakresu tematyki związanej z boreliozą układu nerwowego, z neurologią ginekologiczną, z chorobami neurodegeneracyjnymi i neurosonologią. W celu poszerzenia wiedzy z neurologii i neurofizjologii, niezbędnej do realizacji badań naukowo-klinicznych w tych obszarach Habilitant odbył 3-miesięczny staż na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym, w Klinice Neurologii (01.10.2011-31.12.2011). Następnie swoją aktywność naukową realizował także uczestnicząc w pracach badawczych zespołu prof. Teresy Torlińskiej (Katedra Fizjologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu) i w zespole prof. Jolanty Dorszewskiej (Pracownia Neurobiologii Katedry Neurologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu). W ramach współpracy międzynarodowej w 2020 roku podjął wspólne badania z prof. Pilar León-Sanz (Universidad de Navarra, Hiszpania), których przedmiotem była analiza życiorysu i osiągnięć czeskiego pioniera neurologii, Jiřego Procháški, jednego z najwybitniejszych twórców neurofizjologii, tworząc podwaliny pod później opracowane techniki elektromiografii i elektroencefalografii. Efektami w/w współpracy naukowo-badawczej z różnymi ośrodkami są publikacje naukowe, wykład otwarty, konferencja naukowa, monografia pokonferencyjna.

Obecnie Habilitant od 2022 roku współpracuje z prof. UAM dr hab. filozofii Przemysławem Strzyżyńskim z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na Wydziale Teologicznym, realizując wspólny projekt naukowo-badawczy obejmujący zagadnienia pogranicza medycyny, nauk o zdrowiu, filozofii, teologii, etyki oraz historii tych dziedzin. Ponadto w trakcie realizacji pozostaje zainicjowany przeze niego projekt badawczy („Początki neurochirurgii polskiej”) we współpracy z Katedrą Historii Medycyny Collegium Medicum UJ. Projekt ten realizuję w oparciu o zasoby archiwalne Katedry Historii Medycyny UJ oraz Biblioteki Głównej UJ (Habilitant zrealizował staż na w/w Uniwersytecie w lutym 2025 roku). Celem projektu jest uzupełnienie istotnych faktów w zakresie okoliczności wyodrębnienia się neurochirurgii na ziemiach polskich, a także opracowanie źródeł wiedzy pionierów neurochirurgii polskiej, sposobów transferu tej wiedzy, osiągnięć neurochirurgów polskich, oddziaływania polskich uczonych na neurochirurgię światową.

Należy podkreślić, że zarówno tematyka, jak i dorobek naukowy Habilitanta systematycznie ewaluuje oraz konsekwentnie związany jest z badaniami w zakresie neurologii klinicznej, z wykorzystaniem jego wiedzy z zakresu historii medycyny i dziedzin pokrewnych. Świadczy to o interdyscyplinarności podejmowanych badań i publikacji, co należy wskazać jako bardzo mocną stronę badań Habilitanta.

Reasumując stwierdzam, że cały pozostały dorobek naukowy Habilitanta jest ilościowo oraz merytorycznie niezwykle istotny, aby stwierdzić, że bardzo dobrze opanował on nowoczesny warsztat naukowy, co umożliwi mu samodzielne prowadzenie badań w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki o zdrowiu, a także kierowanie takimi badaniami i ocenę dorobku naukowego innych osób.

5/ Informacja o spełnieniu przez kandydata kryterium dotyczącego wykazania się istotną aktywnością naukową

Habilitant wykazuje się systematyczną, istotną aktywnością naukową. Brał czynny udział w 10 konferencjach naukowych, w tym w 7 po doktoracie (głównie Łódź, Poznań, Bydgoszcz, Wrocław, Warszawa) prezentując wykłady plenarne (Zakopane 2009), wykłady na zaproszenie (Poznań 2016) oraz wykłady otwarte (Poznań 2023; UAM) oraz przedstawiając inne doniesienia ustne. Jak wynika z przesłanych i udokumentowanych informacji, poza Polską, brał udział w konferencjach naukowych w Madrycie, Barcelonie, Berlinie, Belgii, Wielkiej Brytanii i Wiedniu. Jest autorem 33 streszczeń zjazdowych, w tym 8 zagranicznych i 25 krajowych, a także redaktorem naukowym 3 monografii oraz 15 rozdziałów w monografiach krajowych i jednej międzynarodowej.

Habilitant odbył staże naukowe w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym, w Klinice Neurologii (Warszawa 01.10.2011-31.12.2011) oraz Uniwersytecie Jagiellońskim, w Katedrze Historii Medycyny (Kraków, 17.02.2025 – 21.02.2025). Od 2022 roku ma regularne kontakty i ścisłą współpracę naukową z prof. UAM dr hab. Przemysławem Strzyżyńskim (reprezentującym Wydział Teologiczny Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu) dla potrzeb realizacji wspólnego programu badawczego z UAM.

Habilitant uczestniczył w dwóch zespołach badawczych na Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu, a obecnie współpracuje z Katedrą Historii Medycyny Collegium Medicum UJ przy zainicjowanym przez siebie projekcie naukowym („Początki neurochirurgii polskiej”). W 2021 roku Habilitant otrzymał Nagrodę Naukową

Indywidualną Rektora Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu za wybitne osiągnięcia naukowe w 2020 roku.

Habilitant posiada cztery kursy w zakresie klinicznego zastosowania toksyny botulinowej (rok: 2010, 2011, 2011, 2015) oraz Licencję EMG (wykonywanie i interpretacja badań elektromiograficznych) Polskiego Towarzystwa Neurofizjologii Klinicznej (certyfikat nr 158; 2016).

Na szczególne podkreślenie zasługuje także fakt, że Habilitant od chwili uzyskania zatrudnienia w Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu, Katedra Historii i Filozofii Nauk Medycznych (październik 2016) kontynuuje wcześniejszą ścieżkę aktywności naukowej, podejmując zagadnienia związane z neurologią, neurofizjologią oraz nauką o mózgu, jednak przede wszystkim koncentruje się na problematyce kierunkowej dla nowego miejsca pracy. Z tego względu, rozprawa habilitacyjna oraz większość publikacji po 2016 roku skupiają się na kwestiach związanych z szeroko pojętą historią nauk o zdrowiu i medycyny, zwłaszcza neurologii i dziedzin pokrewnych. Wcześniejszy dorobek naukowy, związany z neurologią kliniczną, stał się dla Habilitanta podstawą dla dalszych pogłębionych badań, ukierunkowanych na ocenę procesów regulujących powstanie i rozwój nauk o zdrowiu, zwłaszcza związanych z układem nerwowym.

Ważnym elementem pomocniczym przy ocenie dorobku są także wskaźniki naukometryczne, co daje podstawy do pozytywnej oceny w zakresie istotnej aktywności naukowej. Na dzień 11 marca 2025 roku dane te dla Habilitanta przedstawiają się następująco: Impact Factor: 50.531, liczba cytowań publikacji (wg Web of Science): 93, liczba cytowań bez autocytowań: 92. Indeks Hirscha (wg Web of Science): 5.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej fakty, w mojej ocenie Habilitant wykazuje się aktywnością naukową, którą uważam za istotną, a sumaryczną wartość współczynnika IF jego prac naukowych za wysoką.

6/ Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących naukę

Habilitant w ramach dydaktyki przeddyplomowej prowadził liczne, zróżnicowane tematycznie obowiązkowe i fakultatywne zajęcia dydaktyczne dla studentów polskich i anglojęzycznych na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej / Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu w ramach studiów oraz studium doktoranckiego z przedmiotu neurologia (w latach 2002-2006 i 2002-2016 w ramach umowy o dzieło dla pracownika

spoza Uczelni). Jednocześnie realizował i nadal prowadzi (lata 2016-2025) zajęcia obowiązkowe dla studentów Wydziału Lekarskiego i Wydziału Farmaceutycznego na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu z przedmiotów: historia medycyny (dla studentów polskich i anglojęzycznych), historia farmacji, historia audiologii i foniatrii. Ponadto w latach 2016-2025 prowadził zajęcia fakultatywne dla studentów Wydziału Lekarskiego i Wydziału Medycznego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu z przedmiotów: etyka lekarska w praktyce lekarskiej – analiza przypadków, historia najważniejszych osiągnięć medycyny XX wieku, komunikacja z pacjentem terminalnie chorym oraz historia neurologii i badań nad mózgiem.

Habilitant opracował kilka autorskich materiałów dydaktycznych z zakresu: bioetyki, historii neurologii, historii technologii medycznych, historii największych odkryć w medycynie XX wieku, digitalizacji w medycynie i zjawisk medykalizacji dla potrzeb dydaktyki na Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu w latach 2016 – 2024. Natomiast dla potrzeb zajęć fakultatywnych uruchomionych w roku 2024 na w/w Uniwersytecie opracował autorski program, sylabus oraz materiały dydaktyczne dla nowego przedmiotu poświęconego historii neurologii i badań nad mózgiem. Jest promotorem pracy magisterskiej z obszaru historii farmacji (2021) i pracy licencjackiej z zakresu dietetyki (2023) na Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu oraz recenzentem pracy magisterskiej na temat historii położnictwa na Wydziale Pielęgniarstwa, Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu (2024). Habilitant pełnił także rolę opiekuna specjalizacji w dziedzinie neurologii dla dwóch osób (dr n. med. Urszuli Łagan-Jędrzejczyk oraz dr n. med. Magdaleny Badury-Stronki). Od 2017 roku jest Członkiem Komisji Egzaminacyjnej Studium Doktoranckiego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu w zakresie Historii Medycyny.

W ramach aktywności organizacyjnej należy wskazać, że Habilitant od 2017 roku jest członkiem Kolegium Redakcyjnego recenzowanego krajowego czasopisma naukowego „Acta Medicorum Polonorum” (<https://actamedicorum.ump.edu.pl/18/redakcja-i-rada-naukowa>). W okresie studiów pełnił rolę członka Rady Wydziału oraz Rady Uczelnianej Samorządu Studenckiego Akademii Medycznej w Poznaniu. Został wybrany wiceprzewodniczącym Zarządu Polskiego Towarzystwa Historii Nauk Medycznych na kadencję 2024-2027 (<https://www.pthnm.pl/pthnm/zarzad/>). Ponadto jest członkiem w Polskim Towarzystwie Neurologicznym, członkiem w Polskim Towarzystwie Neurofizjologii

Klinicznej, oraz członkiem w dwóch zagranicznych towarzystwach naukowych: European Huntington Disease Network i European Association for the History of Medicine and Health.

W latach 2019-2021 Habilitant był opiekunem Studenckiego Koła Naukowego przy Katedrze Historii i Filozofii Nauk Medycznych Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. W roku 2024 zorganizował Ogólnopolską Konferencję Naukową wraz z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu pt. „Medycyna – historia – filozofia – teologia: problemy pogranicza”. W 2016 roku brał udział w pracach Zjazdu Polskiego Towarzystwa Historii Nauk Medycznych w Poznaniu jako przewodniczący jednej z sesji i redaktor monografii pozjazdowej. Ponadto w latach 2012-2022 Habilitant przygotowywał opinie biegłego z zakresu neurologii na potrzeby Sądu Powszechnego RP oraz Prokuratury RP.

W zakresie polaryzacji nauki, Habilitant w 2020 roku opracował informacje biograficzne poświęcone Dziekanom Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego oraz Akademii Medycznej w Poznaniu w ramach obchodów stulecia Uniwersytetu Poznańskiego / UAM pt. „Poczet Dziekanów Wydziału Lekarskiego (od 1993 r. Wydziału Lekarskiego I) Uniwersytetu Poznańskiego, Akademii Medycznej i Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu” (<https://wl.ump.edu.pl/poczet-diekanow/wydzial>). Dodatkowym atutem w działalności popularyzatorskiej (2020 rok) było przygotowanie w ramach obchodów stulecia Uniwersytetu Poznańskiego / Uniwersytetu Adama Mickiewicza materiałów historycznych dotyczących Rady Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Poznaniu.

Habilitant był także prowadzącym sesję anglojęzyczną na konferencji naukowej studentów i licealistów pt. „Młodzież w Świecie Nauki. III Spotkanie Młodzieży Licealnej i Studentów” (Poznań 2017 rok). W 2024 roku w Poznaniu (Szkoła Podstawowa przy Zespole Szkół Urszulańskich) wygłosił pogadankę dla dzieci szkolnych o zasadach udzielania pierwszej pomocy oraz bezpieczeństwie podczas wakacji. Jest również Autorem 3 prac poglądowych w czasopismach nierecenzowanych.

Z powyższych informacji wynika, że Habilitant pełnił różne funkcje i zadania dydaktyczne, organizacyjne i popularyzujące naukę w ramach pracy na Uczelni. Ponadto w aspekcie działalności organizacyjnej wykazuje umiejętność pracy w zespole i kierowania zespołami badawczymi. Nie mam wątpliwości, że Habilitant jest dobrze przygotowany do w/w działań w szkole wyższej. Reasumując tę część recenzji, uważam

osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie Habilitanta za wystarczające dla ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

7/ Konkluzja

Mając na uwadze wszystkie oceniane aspekty dorobku naukowego dr. n. med. Michała Krzysztofa Oweckiego, w tym wskazaną jako osiągnięcie naukowe monografię pt. „Twórczo i odtwórczo. Recepcja wiedzy o padaczkę na łamach polskich czasopism ogólnolekarskich w latach 1818–1910”, stanowiącej znaczny i nowatorski wkład w rozwój dyscypliny naukowej, a także pozostały dorobek naukowy, spełnienie przez kandydata kryterium dotyczącego wykazania się istotną aktywnością naukową oraz informacje o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących naukę stwierdzam, że **dorobek i osiągnięcie naukowe dr. n. med. Michała Krzysztofa Oweckiego spełniają w stopniu wystarczającym warunki do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki o zdrowiu** zgodnie z Ustawą z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669).

W związku z powyższym wnoszę do Komisji Habilitacyjnej o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego dr. n. med. Michała Krzysztofa Oweckiego oraz do Rady Dyscypliny Nauki o Zdrowiu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Wydział Nauk o Zdrowiu o podjęcie uchwały o nadaniu dr. n. med. Michałowi Krzysztofowi Oweckiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki o zdrowiu.

Lublin, dnia 05.08.2025 r.

Anne Bełcher